บทที่ 4

ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา

สำหรับในเนื้อหาในบทที่ 3 จะเป็นการอธิบายถึงข้อมูลด้านต่างๆ ของพื้นที่ศึกษาในการทำวิจัยครั้งนี้ ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วนหลักๆ คือ ข้อมูลเกี่ยวกับลุ่มน้ำห้วยทับทัน และข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งทั้งหมดจะได้นำเสนอ ดังต่อไปนี้

4.1 ลุ่มน้ำห้วยทับทัน

4.1.1 สภาพทางกายภาพ

ลุ่มน้ำห้วยทับทันเป็นลุ่มน้ำสาขาของลุ่มน้ำมูล ตั้งอยู่ในช่วงกลางของลุ่มน้ำมูลทางทิศใต้ติดกับแนวเทือกเขาพนมดงรักที่กั้นระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชาและยังเป็นต้นกำเนิดของห้วยทับทัน ซึ่งมีความยาวประมาณ 176 กิโลเมตร สภาพโดยทั่วไปประกอบด้วยพื้นที่ลุ่มน้ำตอนล่างในเขตจังหวัดสุรินทร์ ด้านต้นน้ำเป็นภูเขาสูงชัน และลดหลั่นเป็นเนินสูงลาดลงมาทางทิศเหนือตอนกลางเป็นที่ราบลูกคลื่นลอนลาดตอนบนเป็นพื้นที่ค่อนข้างราบถึงราบเรียบ โดยห้วยทับทันจะไหลไปรวมกับแม่น้ำมูลในพื้นที่ลุ่มน้ำมูลส่วนที่ 2 ต่อไป

สำหรับขอบเขตลุ่มน้ำ จะครอบคลุมพื้นที่ปกครอง 91 ตำบลใน 20 อำเภอของ 2 จังหวัดคือ จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดศรีสะเกษ ในส่วนจังหวัดสุรินทร์ ประกอบด้วย อำเภอกาบเชิง กิ่งอำเภอเขวาสินรินทร์ กิ่งอำเภอโนนนารายณ์ กิ่งอำเภอศรีณรงค์ อำเภอบัวเชด อำเภอปราสาท อำเภอเมืองสุรินทร์ อำเภอรัตนบุรี อำเภอลำดวน อำเภอศีขรภูมิ อำเภอสนม อำเภอสังขะ อำเภอสำโรงทาบ รวม 13 อำเภอ และในส่วนของจังหวัดศรีสะเกษ อยู่ในพื้นที่ 7 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอโพธิ์ศรีสุวรรณ อำเภอบึงบูรพ์ อำเภอปรางค์กู่ อำเภอเมืองจันทร์ อำเภอราษีไศล อำเภอห้วยทับทัน และอำเภออุทุมพรพิสัย รวมพื้นที่ทั้งหมด 3,571 ตารางกิโลเมตร หรือ 2,232,156 ไร่ (ส่วนประสานงานและบริหารจัดการลุ่มน้ำมูลตอนล่าง, 2549: 12-18)

4.1.2 สภาพภูมิอากาศ

สำหรับสภาพภูมิอากาศนั้นได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมทั้ง 2 ฤดู กล่าวคือ ในฤดูฝนได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้มีฝนตกชุกระหว่างเดือนสิงหาคม ถึงเดือนตุลาคม ส่วน

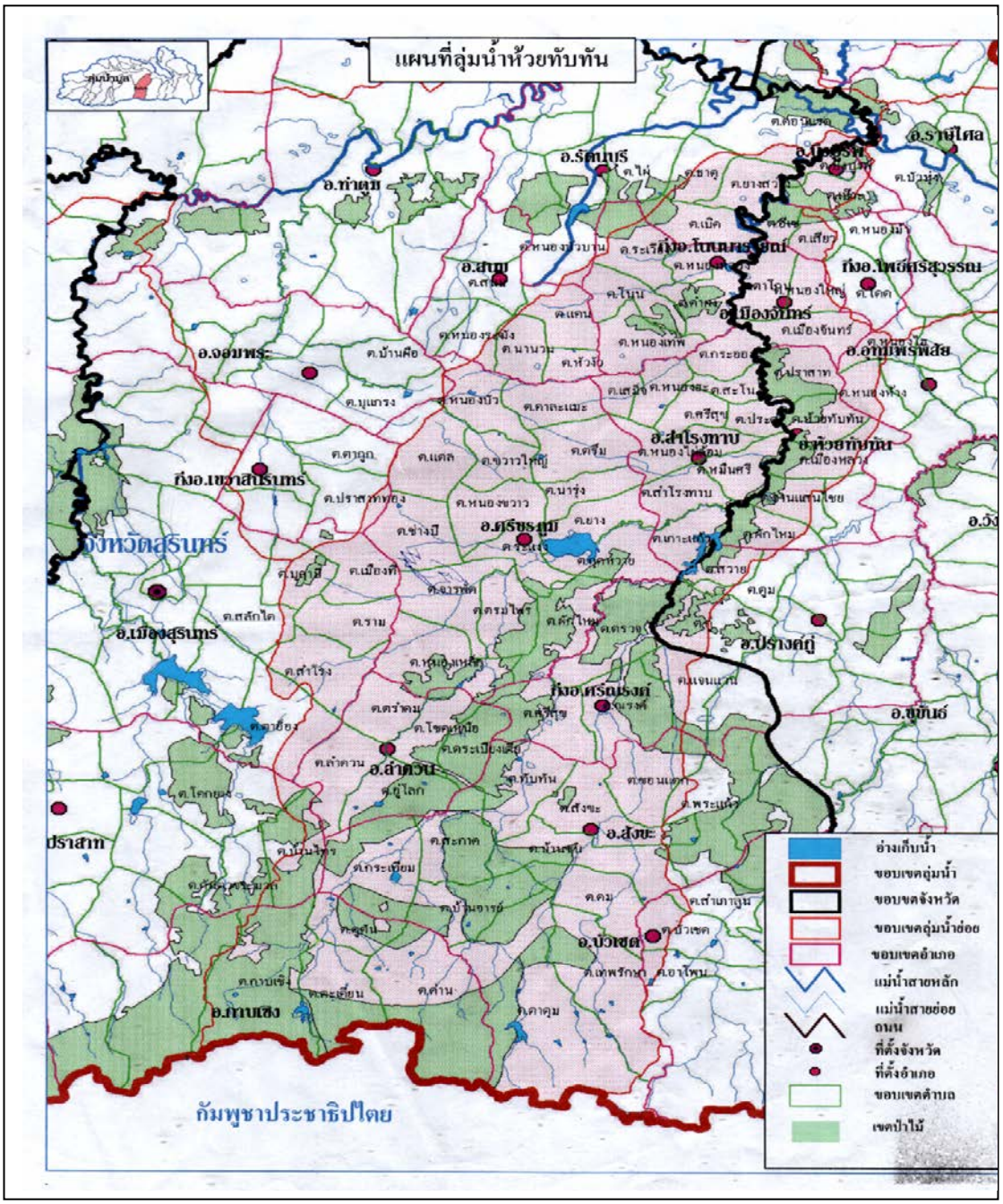

ภาพที่ 4.1 แผนที่ลุ่มน้ำห้วยทับทัน

แหล่งที่มา ส่วนประสานงานและบริหารจัดการลุ่มน้ำมูลตอนล่าง, 2549: 19

ในฤดูแล้ง ได้รับอิทธิพลลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจะเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนกุมภาพันธ์ กรมอุตุนิยมวิทยา (2546 อ้างถึงใน ส่วนประสานและบริหารจัดการลุ่มน้ำมูลตอนล่าง, 2549 : 20) ได้รวบรวมสถิติปริมาณน้ำฝนในพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยทับทัน ระหว่างปี 2516-2545 ไว้โดยมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยทั้งปีวัดได้ 1,345.46 มิลลิเมตร โดยในฤดูฝน (พ.ค.-ต.ค.) มีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 1,191.54 มิลลิเมตร ส่วนในฤดูแล้ง (พ.ย.-เม.ย.) มีปริมาณนำฝนเฉลี่ยเพียง 153.92 มิลลิเมตร

4.1.3 ลักษณะทรัพยากรดินและการใช้ประโยชน์ที่ดิน

ดินที่พบในลุ่มน้ำห้วยทับทัน แบ่งตามกลุ่มชุดดินได้ 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ ดินที่ราบลุ่ม มีพื้นที่ประมาณร้อยละ 42.9 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ ดินที่ดอนไร่ ประมาณร้อยละ 50 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ และพื้นที่ภูเขา ประมาณร้อยละ 3.3 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ ส่วนที่เหลือร้อยละ 3.4 เป็นพื้นที่อยู่อาศัยอื่นๆ ส่วนปริมาณและคุณภาพมีทั้งหยาบ ละเอียด ร่วน ร่วนปนทราย และมีการระบายน้ำตั้งแต่เลว ปานกลาง และดีมาก ลักษณะเนื้อดินจะแตกต่างกันตามลักษณะภูมิประเทศและวัตถุต้นกำเนิดดิน ดินมีความอุดมสมบูรณ์ตั้งแต่ต่ำ ปานกลาง และดีมาก การระบายน้ำมีตั้งแต่ปานกลาง ค่อนข้างเลว ถึงเลว (กองวางแผนการใช้ที่ดิน, 2540 : 36)

สำหรับการใช้ประโยชน์ที่ดิน มีดังนี้คือ เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ซึ่งใช้ทำนาข้าวและปลูกไม้ผลและไม้ยืนต้น ประมาณร้อยละ 76.31 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ เป็นพื้นที่ป่าไม้ ประมาณร้อยละ 16.09 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ เป็นพื้นที่ลุ่มน้ำ ประมาณร้อยละ 4.44 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ เป็นพื้นที่แหล่งน้ำ ประมาณร้อยละ 1.67 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ และเป็นพื้นที่อื่นๆ ประมาณร้อยละ 1.49 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ

4.1.4 ลักษณะพืชพรรณ

ลักษณะพืชพรรณขึ้นอยู่กับปริมาณน้ำฝน คุณสมบัติของดิน และความสูง โดยประเภทของป่าประกอบด้วย ป่าไม่ผลัดใบ (Evergreen Forest) หรือเรียกว่าป่าดงดิบ ที่พบมากคือป่าดิบแล้ง ได้แก่ ไม้ตระกูลยาง ตะเคียน กระบาก มะค่าโมง ตะแบก มะพลับ เป็นต้น ส่วนป่าผลัดใบ (Decidous Forest) ได้แก่ป่าไม้ผลัดใบในฤดูแล้งและแตกใบใหม่ในฤดูฝน แบ่งได้เป็นป่าเบญจพรรณ ซึ่งเป็นป่าโปร่ง เช่น ราชพฤกษ์ กะโดน พะยอม มะเกลือ แดง เป็นต้นและป่าแดงหรือป่าเต็งรัง เช่น ประดู่ เต็ง รัง พลวง สมอไทย เป็นต้น

สำหรับพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ในเขตพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยทับทัน ประกอบด้วย เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 224.66 ตารางกิโลเมตร หรือ 140,430 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 6.29 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ และเขตป่าสงวนแห่งชาติมีพื้นที่ 866.77 ตารางกิโลเมตร หรือ 682,229 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 30.56 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ

ทั้งนี้มีการสำรวจดัชนีชี้วัดสถานภาพป่าไม้ โดยแบ่งตามอัตราส่วนระหว่างพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่ลุ่มน้ำ พบว่า สถานภาพของป่าไม้ในพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยทับทัน อยู่ในระดับความรุนแรงมาก คือ มีอัตราส่วนระหว่างพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่ลุ่มน้ำ คือ 0.3056 เพียงเท่านั้น (ส่วนประสานและบริหารจัดการลุ่มน้ำมูลตอนล่าง, 2549 : 24-25)

4.1.5 แหล่งน้ำบริเวณลุ่มน้ำห้วยทับทัน

แหล่งน้ำบริเวณลุ่มน้ำห้วยทับทัน ประกอบด้วยแหล่งน้ำธรรมชาติ และแหล่งน้ำที่สร้างขึ้นจำนวนมากคือ ในส่วนของแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ ลำห้วยทับทัน ซึ่งมีความยาวประมาณ 176 กิโลเมตร เป็นลำน้ำสายหลัก และมีลำห้วยอื่นๆ คือ ห้วยตาเกาว์ ห้วยด่าน และลำพอก สำหรับแหล่งน้ำที่สร้างขึ้นประกอบด้วย แหล่งน้ำขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยในส่วนของแหล่งน้ำขนาดกลาง ได้แก่ อ่างเก็บน้ำกะเลงเวก อ่างเก็บน้ำห้วยด่าน อ่างเก็บน้ำห้วยตาเกาว์ ฝายน้ำล้นลำกุดไผท ฝายน้ำล้นหนองเหล็ก และฝายห้วยทับทัน สำหรับแหล่งน้ำขนาดเล็ก มีจำนวน 154 โครงการ มีสถานีสูบน้ำด้วยไฟฟ้า 12 โครงการ

สำหรับข้อมูลปริมาณน้ำท่านั้น เนื่องจากสภาพน้ำที่ไหลในลำห้วยทับทันมีปริมาณและระดับ เปลี่ยนแปลงขึ้นลงอย่างรวดเร็วจากสภาพฝนที่ตกในเขตลุ่มน้ำ ประกอบกับสภาพภูมิอากาศที่ได้กล่าวข้างต้น ส่งผลให้ปริมาณน้ำท่าในช่วงฤดูฝนและฤดูแล้งมีความแตกต่างกันอย่างมาก กล่าวคือ ในปริมาณน้ำท่าเฉลี่ยทั้งปีของลำห้วยทับทันซึ่งมีประมาณ 841.09 ล้านลูกบาศก์เมตร จะเป็นปริมาณน้ำท่าหรือน้ำที่ไหลลงลำน้ำในช่วงฤดูฝน (พ.ค.-ต.ค.) ถึงประมาณ 744.17 ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่ในช่วงฤดูแล้งจะมีประมาณ 96.92 ลูกบาศก์เมตรเท่านั้น จากสถิติข้อมูลน้ำท่าที่ผ่านมาตั้งแต่ พ.ศ. 2516 จนถึง พ.ศ. 2545 ปริมาณน้ำท่าเฉลี่ยจะมีมากที่สุดในช่วงเดือนกันยายนถึงเดือนตุลาคม ซึ่งในช่วงนี้ความต้องการน้ำเพื่อการเพาะปลูกมีน้อยมาก แต่สำหรับในฤดูแล้ง ลำน้ำจะตื้นเขินปริมาณน้ำไม่เพียงพอสำหรับเกษตรกรรมและการอุปโภคบริโภค ทำให้เกษตรกรต้องใช้น้ำจากแหล่งอื่นๆ ที่กรมชลประทานสร้างขึ้น ทั้งอ่างเก็บน้ำขนาดกลางและขนาดเล็กแหล่งต่างๆ

4.1.6 การใช้ประโยชน์จากน้ำในลุ่มน้ำห้วยทับทัน

ในพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยทับทันซึ่งมีพื้นที่โดยรวมถึง 3,571 ตารางกิโลเมตร พบว่าเป็นพื้นที่เกษตรกรรมถึงร้อยละ 76.31 ของพื้นที่ลุ่มน้ำ และสำหรับการใช้ประโยชน์จากลุ่มน้ำห้วยทับทันสามารถแบ่งลักษณะการใช้ประโยชน์ได้ 4 ลักษณะคือ

1) ประโยชน์ในการเพาะปลูกทางการเกษตร เช่น ปลูกข้าวนาปี ถั่วเขียวผิวมัน ถั่วลิสง พริก มันสำปะหลัง ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ อ้อย ปอแก้ว เป็นต้น

2) ประโยชน์ในการเลี้ยงสัตว์ของเกษตรกรบริเวณลุ่มน้ำห้วยทับทัน เป็นลักษณะการเลี้ยงเพื่อบริโภคในครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเลี้ยงโคเนื้อในหลายอำเภอ ส่วนการเลี้ยงในลักษณะฟาร์มก็มีอยู่บ้าง โดยเฉพาะการเลี้ยงไก่ ในเขตอำเภอห้วยทับทัน

3) ประโยชน์ในการประมง การประมงในบริเวณลุ่มน้ำห้วยทับทัน มีเฉพาะประมงน้ำจืด โดยเฉพาะมีการเลี้ยงปลาในกระชังบริเวณปลายน้ำในพื้นที่อำเภอบึงบูรพ์

4) ประโยชน์ในการอุปโภคบริโภคในครัวเรือน

4.1.7 สภาพปัญหาในพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยทับทัน

สภาพปัญหาหลักๆ ในลุ่มน้ำห้วยทับทันมี 5 ประเด็น (ส่วนประสานและบริหารจัดการลุ่มน้ำมูลตอนล่าง, 2549 : 43-46) ประกอบด้วย

4.1.7.1 ปัญหาด้านการขาดแคลนน้ำ ซึ่งมีสาเหตุมาจาก

1) ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล

2) เกิดสภาวะฝนทิ้งช่วงติดต่อกันยาวนาน

3) ระบบนิเวศน์ของลุ่มน้ำเปลี่ยนแปลงไป

4) ระบบชลประทานไม่ทั่วถึง

5) ศักยภาพของพื้นที่ในการพัฒนาแหล่งกักเก็บน้ำต้นทุนมีจำกัด

6) แหล่งเก็บกักน้ำที่มีอยู่ไม่สามารถกักเก็บน้ำไว้ใช้ได้อย่างเพียงพอต่อความต้องการใช้น้ำ ทั้งด้านอุปโภคบริโภค

7) แหล่งกักเก็บน้ำและแหล่งน้ำธรรมชาติตื้นเขิน เก็บน้ำได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ

สำหรับพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดภัยแล้งคือ พื้นที่กลางน้ำและท้ายน้ำของลุ่มน้ำห้วยทับทัน เป็นพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดภัยแล้งในระดับปานกลาง ส่วนพื้นที่ต้นน้ำอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดภัยแล้งระดับต่ำ

4.1.7.2 ปัญหาด้านน้ำท่วม มีสาเหตุมาจาก

1) ฝนตกหนักในช่วงสั้นๆ ก่อให้เกิดปริมาณน้ำจำนวนมากไหลหลากมาตามลำน้ำเข้าท่วมที่อยู่อาศัยและพื้นที่เกษตรกรรม

2) มีการบุกรุกเพื่อใช้ประโยชน์ที่ดินตามแนวห้วยทับทัน โดยเฉพาะที่ผ่านเขตชุมชนเมือง ทำให้ช่องทางระบายน้ำที่มีอยู่เดิมมีขนาดลดลง เป็นเหตุให้ระดับน้ำในช่วงน้ำหลากสะสมระดับสูงขึ้น

3) พื้นที่ตั้งแต่กลางน้ำถึงท้ายน้ำตามแนวห้วยทับทันเป็นพื้นที่ลุ่มติดลำน้ำ ทำให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดน้ำท่วมเสียหายซ้ำซากสูงในฤดูน้ำไหลหลาก

4.1.7.3 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม มีสาเหตุมาจาก

1) มีการบุกรุกพื้นที่ป่าไม้ต้นน้ำลำธารและป่าไม้อื่นๆ เป็นการทำลายระบบนิเวศน์ต้นน้ำที่มีความหลากหลายทางชีวภาพส่งผลกระทบต่อปริมาณน้ำท่า

2) การใช้ประโยชน์ที่ดินไม่เหมาะสม เช่น

(1) การปรับพื้นที่ในบริเวณที่ดอนไร่มาใช้ทำนาเป็นสาเหตุดินขาดน้ำ

(2) การก่อสร้างกีดขวางทางน้ำที่ไม่เหมาะสมกับสภาพภูมิประเทศ ทำให้เกิดปัญหาน้ำท่วมและความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อม

(3) การใช้สารเคมีและขาดการดูแลปรับปรุงบำรุงรักษาดิน

3) การชะล้างพังทลายหน้าดิน ทำให้เกิด

(1) ดินถล่มและน้ำป่าไหลหลากเมื่อฝนตกหนัก

(2) ตะกอนดินที่ถูกน้ำพัดพามาทับถมสายน้ำต่างๆ ทำให้แหล่งน้ำตื้นเขิน

4.1.7.4 ด้านคุณภาพน้ำ มีสาเหตุมาจาก

1) น้ำผิวดินเน่าเสีย และด้วยคุณภาพจาก

(1) น้ำทิ้งจากบ้านเรือน

(2) น้ำทิ้งจากชุมชนเมือง

(3) น้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม

(4) น้ำทิ้งจากสถานประกอบการ

(5) ฝนชะล้างสารเคมีตกค้างจากพื้นที่เพาะปลูก

(6) การชะล้างดินเค็ม

2) น้ำใต้ดิน บางพื้นที่มีค่าปริมาณคลอไรด์ หรือค่าความเค็มบางแห่งสูงเกินกว่ามาตรฐานตามพระราชบัญญัติน้ำบาดาล พ.ศ. 2542

4.1.7.5 ด้านการบริหารจัดการ มีสาเหตุมาจาก

1) กลไกการบริหารจัดการน้ำยังไม่สมบูรณ์

(1) นโยบายไม่ชัดเจน

(2) ขาดข้อมูลและการเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูล

(3) ไม่มีแผนแม่บทการจัดการน้ำในระดับลุ่มน้ำอย่างบูรณาการ

(4) ไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับเจ้าภาพ และเอกภาพในการทำงาน

(5) ขาดการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2) องค์กรลุ่มน้ำ ไม่สามารถขับเคลื่อนงานได้ เนื่องจาก

(1) สาเหตุตามข้อ 1)

(2) ภาคีเครือข่ายองค์กรลุ่มน้ำต่างๆ ยังไม่มีเอกภาพในการดำเนินงาน ขาดกระบวนการมีส่วนร่วม

(3) ขาดความรู้ ความเข้าใจ การบริหารจัดการน้ำอย่างบูรณาการ

(4) ขาดความเข้มแข็ง

(5) ไม่มีงบประมาณการสนับสนุนในการดำเนินกิจกรรมการบริหารจัดการลุ่มน้ำ

3) การสร้างจิตสำนึกให้ตระหนักถึงความสำคัญของน้ำยังไม่ดีพอ

4) ยังไม่มีกฎหมายน้ำสำหรับควบคุมการใช้น้ำ

5) ยังไม่มีการเชื่อมโยงเครือข่ายพันธมิตรการจัดการน้ำ

4.2 ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดศรีสะเกษ

4.2.1 ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดศรีสะเกษตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยระหว่าง เส้นรุ้ง (ละติจูด) ที่ 14-15 องศาเหนือ และเส้นแวง (ลองติจูด) ที่ 104-105 องศาตะวันออก อยู่เหนือระดับน้ำทะเล 120 เมตร มีเนื้อที่ทั้งหมด 8,839.97 ตารางกิโลเมตร หรือ 5,524,987.50 ไร่ ห่างจากกรุงเทพมหานคร โดยทางรถไฟ 515 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ดังนี้

ทิศเหนือ	เขตอำเภอราษีไศล อำเภอยางชุมน้อย กิ่งอำเภอศิลาลาด ติดต่อกับจังหวัดยโสธร และจังหวัดร้อยเอ็ด
ทิศใต้	เขตอำเภอภูสิงห์ อำเภอขุนหาญ อำเภอกันทรลักษ์ ติดกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย
ทิศตะวันออก	อำเภอกันทรารมย์ อำเภอกันทรลักษ์ อำเภอเบญจลักษ์ อำเภอโนนคูณ ติดกับจังหวัดอุบลราชธานี
ทิศตะวันตก	เขตอำเภอขุขันธ์ อำเภอปรางค์กู่ อำเภอห้วยทับทัน อำเภอเมืองจันทร์ อำเภอบึงบูรพ์ ติดต่อกับจังหวัดสุรินทร์

4.2.2 ลักษณะภูมิประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มทางตอนเหนือ และตอนกลางของจังหวัด ส่วนทางตอนใต้เป็นที่ลาดชัน และลูกคลื่นลอนตื้นสลับลาดชันพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัดจะมีความลาดชัน จากทางตอนใต้ลงสู่แม่น้ำมูลตอนเหนือของจังหวัดสภาพดิน ร้อยละ 60 เป็นดินร่วนปนทรายที่มีการระบายน้ำดี มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำเพียงร้อยละ 4.5 ของพื้นที่จังหวัดเท่านั้น ที่มีระดับความอุดมสมบูรณ์ปานกลางถึงค่อนข้างสูง ส่วนที่เหลืออีกประมาณร้อยละ 35.5 เป็นดินภูเขาและเทือกเขาซึ่งการทำการกสิกรรมได้เพียงบางส่วน มียอดเขาสูงที่สุดของจังหวัด คือยอดเขาพนมตาเมือน ในเขตอำเภอขุนหาญ 637 เมตร และมีแนวชายแดนติดกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย รวม 127 กม.(อำเภอกันทรลักษ์ 76 กม. อำเภอขุนหาญ 18 กม. และอำเภอภูสิงห์ 33 กม.)

4.2.3 ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศของจังหวัดศรีสะเกษมีอากาศร้อนจัดในฤดูร้อน และค่อนข้างหนาวจัดในฤดูหนาว ส่วนใหญ่ในฤดูฝนมักมีฝนตกหนักในเดือนกันยายน โดยจะตกหนักในพื้นที่ตอนกลางและตอนล่างของจังหวัดเท่านั้น ส่วนพื้นที่ตอนบนจะมีปริมาณฝนตกน้อย และไม่ค่อยสม่ำเสมอ

4.2.4 ลักษณะการปกครอง

จังหวัดศรีสะเกษ มีการปกครอง 2 รูปแบบ คือ การปกครองส่วนภูมิภาค และการปกครองส่วนท้องถิ่น

1) การปกครองส่วนภูมิภาค จังหวัดศรีสะเกษ แบ่งการปกครองออกเป็น 22 อำเภอ 204 ตำบล 2,621 หมู่บ้าน

(1) อำเภอเมืองศรีสะเกษ 16 ตำบล 163 หมู่บ้าน
(2) อำเภอยางชุมน้อย 7 ตำบล 80 หมู่บ้าน
(3) อำเภอกันทรารมย์ 16 ตำบล 175 หมู่บ้าน
(4) อำเภอกันทรลักษ์ 20 ตำบล 267 หมู่บ้าน
(5) อำเภอขุขันธ์ 22 ตำบล 276 หมู่บ้าน
(6) อำเภอไพรบึง 6 ตำบล 80 หมู่บ้าน
(7) อำเภอปรางค์กู่ 10 ตำบล 141 หมู่บ้าน
(8) อำเภอขุนหาญ 12 ตำบล 145 หมู่บ้าน
(9) อำเภอราษีไศล 13 ตำบล 190 หมู่บ้าน

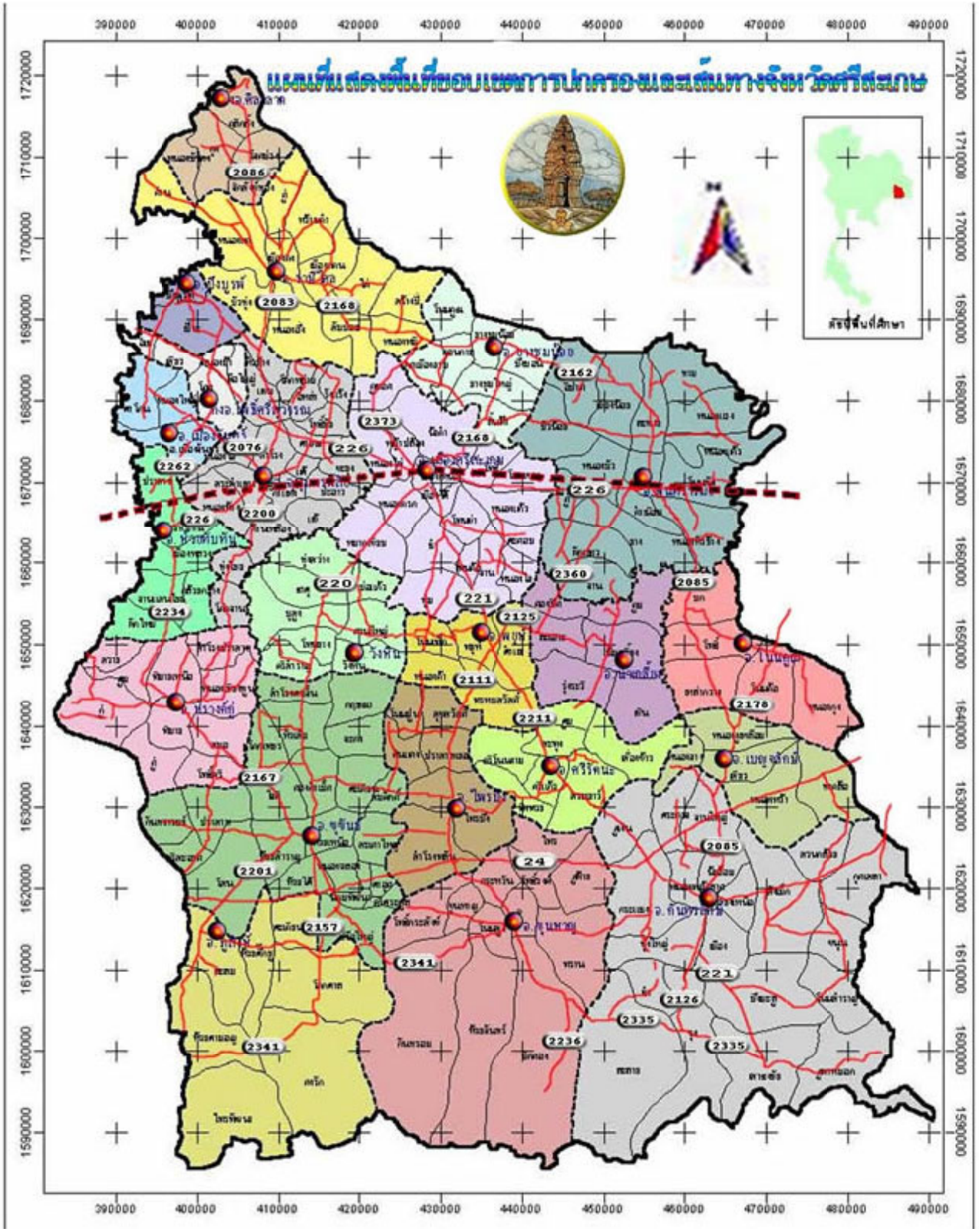

ภาพที่ 4.2 แผนที่แสดงเขตการปกครองจังหวัดศรีสะเกษ

แหล่งที่มา ส่วนประสานงานและบริหารจัดการลุ่มน้ำมูลตอนล่าง, 2549: 52

ภาพที่ 4.3 แผนที่แสดงขอบเขตลุ่มน้ำในจังหวัดศรีสะเกษ

แหล่งที่มา ส่วนประสานงานและบริหารจัดการลุ่มน้ำมูลตอนล่าง, 2549: 54

(10) อำเภออุทุมพรพิสัย 19 ตำบล 232 หมู่บ้าน

(11) อำเภอบึงบูรพ์ 2 ตำบล 25 หมู่บ้าน

(12) อำเภอห้วยทับทัน 6 ตำบล 81 หมู่บ้าน

(13) อำเภอโนนคูณ 5 ตำบล 80 หมู่บ้าน

(14) อำเภอศรีรัตนะ 7 ตำบล 90 หมู่บ้าน

(15) อำเภอน้ำเกลี้ยง 6 ตำบล 75 หมู่บ้าน

(16) อำเภอวังหิน 8 ตำบล 126 หมู่บ้าน

(17) อำเภอภูสิงห์ 7 ตำบล 86 หมู่บ้าน

(18) อำเภอเมืองจันทร์ 3 ตำบล 52 หมู่บ้าน

(19) อำเภอเบญจลักษ์ 5 ตำบล 67 หมู่บ้าน

(20) อำเภอพยุห์ 5 ตำบล 66 หมู่บ้าน

(21) อำเภอโพธิ์ศรีสุวรรณ 5 ตำบล 80 หมู่บ้าน

(22) อำเภอศิลาลาด 4 ตำบล 44 หมู่บ้าน

2) การปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย

(1) องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ

(2) องค์การบริหารส่วนตำบล 202 แห่ง

(3) เทศบาลเมือง 2 แห่ง คือ เทศบาลเมืองศรีสะเกษ เทศบาลเมืองกันทรลักษ์

(4) เทศบาลตำบล 12 แห่ง คือ เทศบาลตำบลกันทรารมย์ (อำเภอกันทรารมย์) เทศบาลตำบลเมืองคง (อำเภอราษีไศล) เทศบาลตำบลกำแพง (อำเภออุทุมพรพิสัย) เทศบาลตำบลปรางค์กู่ (อำเภอปรางค์กู่) เทศบาลตำบลไพรบึง (อำเภอไพรบึง) เทศบาลตำบลยางชุมน้อย (อำเภอยางชุมน้อย) เทศบาลตำบลห้วยทับทัน (อำเภอห้วยทับทัน) เทศบาลตำบลขุนหาญ (อำเภอขุนหาญ) เทศบาลตำบลศรีรัตนะ (อำเภอศรีรัตนะ) เทศบาลตำบลบึงบูรพ์ (อำเภอบึงบูรพ์) เทศบาลตำบลพยุห์ (อำเภอพยุห์) เทศบาลตำบลห้วยเหนือ (อำเภอขุขันธ์) (ข้อมูล ณ กันยายน 2550)

อนึ่ง ในการศึกษาภาคสนาม ได้กำหนดพื้นที่ศึกษา 3 ตำบล คือ ตำบลกู่ อำเภอปรางค์กู่ ตำบลห้วยทับทัน อำเภอห้วยทับทัน และตำบลบึงบูรพ์ อำเภอบึงบูรพ์ ซึ่งมีสภาพทางกายภาพ ดังนี้

1) ตำบลกู่ สภาพภูมิประเทศทั่วไปเป็นที่ราบลุ่ม ในฤดูฝนน้ำจะหลากมาท่วมบริเวณนา ทำให้เกิดความเสียหาย ส่วนในฤดูแล้งฝนจะทิ้งช่วงเป็นเวลานาน จึงเกิดความแห้งแล้งค่อนข้างมาก ตำบลกู่มีพื้นที่ทั้งหมด 71.261 ตารางกิโลเมตรและมีอาณาเขตติดต่อดังนี้ คือ

ทิศเหนือ ติดกับ ต.ตูม ต.สวาย อ.ปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ

ทิศใต้ ติดกับ อ.สังขะ จังหวัดสุรินทร์

ทิศใต้ ติดกับ อ.พิมาย ต.ดู่ อ.ปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ

ทิศตะวันตก ติดกับ อ.สังขะ จังหวัดสุรินทร์

สภาพการปกครอง ตำบลกู่ ประกอบด้วย 17 หมู่บ้าน คือ (1) บ้านกู่ (2) บ้านหว้า (3) บ้านไฮ (4) บ้านบัวตาคง (5) บ้านสามขา (6) บ้านกะดึ (7) บ้านโพธิ์ (8) บ้านอาต็อง (9) บ้านพอกน้อย (10) บ้านโสน (11) บ้านเกาะ (12) บ้านพอกใหญ่ (13) บ้านม่วงหนองยาว (14) บ้านกู่ตะวันตก (15) บ้านผือพัฒนา (16) บ้านศรีไผทราษฎร์ (17) บ้านเกาะสามัคคี

2) ตำบลห้วยทับทัน สภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม มีลำห้วยทับทันไหลผ่านสู่แม่น้ำมูลในเขตอำเภอบึงบูรพ์ มีเนื้อที่ประมาณ 28 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้คือ

ทิศเหนือ ติดกับ ต.ปราสาท อ.ห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ

ทิศใต้ ติดกับ ต.เมืองหลวง อ.ห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ

ทิศตะวันออก ติดกับ ต.หนองห้าง อ.อุทมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ

ทิศตะวันตก ติดกับ อ.สำโรงทาบ จังหวัดสุรินทร์

สภาพการปกครอง ประกอบด้วย 8 หมู่บ้าน คือ (1) บ้านห้วยทับทัน (2) บ้านหนองสิมใหญ่ (3) บ้านบกพอก (4) บ้านกระทุ้ม (5) บ้านสร้างเรือ (6) บ้านหนองสิมน้อย (7) บ้านทุ่งมน (8) บ้านสวัสดี

3) ตำบลบึงบูรพ์ สภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม มีลำห้วยทับทันไหลผ่าน มีป่าไม้ริมฝั่งห้วยทับทันในบางช่วง สภาพดินค่อนข้างอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก แต่ในช่วงฤดูน้ำหลากมักจะประสบปัญหาน้ำท่วมโดยเฉพาะชุมชนซึ่งมีที่ตั้งใกล้ลำห้วย ตำบลบึงบูรพ์มีพื้นที่ประมาณ 16.708 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดกับ จังหวัดสุรินทร์

ทิศใต้ ติดกับ ต.เป๊าะ อ.บึงบูรพ์ จังหวัดศรีสะเกษ

ทิศตะวันออก ติดกับ ต.บัวหุ่ง อ.ราษีไศล จังหวัดศรีสะเกษ

ทิศตะวันตก ติดกับ ต.เป๊าะ อ.บึงบูรพ์ จังหวัดศรีสะเกษ

สภาพการปกครอง ตำบลบึงบูรพ์ ประกอบด้วย 9 ชุมชนคือ (1) บ้านเป๊าะหมู่ 1 (2) บ้านเป๊าะหมู่ 2 (3) บ้านเป๊าะหมู่ 3 (4) บ้านโนนสาวสวย (5) บ้านจอมพระ (6) บ้านนาสวน (7) บ้านหนองหล่ม (8) บ้านบึงบูรพ์หมู่ 1 (9) บ้านบึงบูรพ์หมู่ 2

4.2.5 ทรัพยากรธรรมชาติ

4.2.5.1 แหล่งน้ำ ประกอบด้วย

1) แหล่งน้ำธรรมชาติ จังหวัดศรีสะเกษมีแหล่งน้ำธรรมชาติ คือ แม่น้ำมูล ห้วยสำราญ ห้วยขยุง มีแม่น้ำ ห้วย ลำธาร คลอง 687 สาย

2) แหล่งน้ำชลประทานที่มีอยู่ในจังหวัด ประกอบด้วย โครงการขนาดกลาง โครงการขนาดเล็ก โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ โครงการหมู่บ้านป้องกันตนเองชายแดน ศูนย์บริการเกษตรเคลื่อนที่ ขุดลอกหนองน้ำ และคลองธรรมชาติ แหล่งน้ำในไร่นา และ ค.ปร. ดังรายละเอียด

ตารางที่ 4.1 แสดงแหล่งน้ำชลประทานของจังหวัดศรีสะเกษ

โครงการ	จำนวนโครงการ	พื้นที่ชลประทานที่ได้รับประโยชน์ (ไร่)
1. ขนาดกลาง	22	247,885
2. ขนาดเล็ก	286	210,890
3. อันเนื่องมาจากพระราชดำริ	11	6,650
4. หมู่บ้านป้องกันตนเองชายแดน	8	1,650
5. ศูนย์บริการการเกษตรเคลื่อนที่	313	อุปโภคบริโภค
6. ขุดลอกหนองน้ำคลองธรรมชาติ	365	อุปโภคบริโภค
7. แหล่งน้ำในไร่นา	189	อุปโภคบริโภค
8. ค.ปร. (ขุดสระ)	2,116	อุปโภคบริโภค
รวม	3,310	อุปโภคบริโภค

(ข้อมูล ณ 15 พ.ย. 49)

3) สถานีสูบน้ำด้วยไฟฟ้า กรมพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน ได้ดำเนินการจัดตั้งสถานีสูบน้ำด้วยไฟฟ้า ในจังหวัดศรีสะเกษแล้วจำนวน 40 สถานี พื้นที่โครงการ 90,300 ไร่ เพื่อประโยชน์ในด้านการเกษตรกรรม และขจัดปัญหาความแห้งแล้ง ของพื้นที่ที่อยู่นอกเขตชลประทาน

4.2.5.2 ป่าไม้

จังหวัดศรีสะเกษ มีพื้นที่ 8,839.926 ตารางกิโลเมตร หรือ 5,524,953.85 ไร่ มีพื้นที่ป่าทั้งจังหวัด 2,136.24 ตารางกิโลเมตร หรือ 1,366,444 ไร่ แบ่งเป็นป่าสงวนแห่งชาติ 25 ป่า เนื้อที่ 1,274,312 ไร่ หรือ 2,038.83 ตารางกิโลเมตร และป่าไม้ถาวรเตรียมการสงวน 4 ป่า 147.41 ตารางกิโลเมตร หรือ 92,132 ไร่ มีพื้นที่ป่าที่ยังคงสภาพป่าที่สมบูรณ์ 1,032 ตารางกิโลเมตร หรือ 645,000 ไร่ คิดเป็น 11.67% ของเนื้อที่จังหวัดศรีสะเกษ (ข้อมูลจากดาวเทียม ปี 2547) และยังสามารถจำแนกพื้นที่ป่าออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1) ป่าอนุรักษ์ 755 ตารางกิโลเมตร หรือ 471,875 ไร่

(1) เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าพนมดงรัก ท้องที่อำเภอกันทรลักษ์, อำเภอขุนหาญ มีเนื้อที่ 197,500 ไร่ หรือ 316 ตารางกิโลเมตร

(2) เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยศาลา ท้องที่อำเภอขุนหาญ อำเภอขุขันธ์ อำเภอภูสิงห์ มีเนื้อที่ 237,500 ไร่

(3) อุทยานแห่งชาติเขาพระวิหาร มีเนื้อที่ 59 ตารางกิโลเมตร หรือ 36,875 ไร่

2) ป่าชุมชน (ที่มีพื้นที่อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติและป่าเตรียมการ) 39.3 ตารางกิโลเมตร หรือ 24,548 ไร่

3) ป่าเศรษฐกิจ (Zone E) จำนวน 814,778 ไร่

(1) พื้นที่ป่ามีภาระผูกพัน (สวนป่า, สทก. ใช้ประโยชน์) จำนวน 111,206 ไร่

(2) พื้นที่ที่มอบให้ ส.ป.ก. มีเนื้อที่ 761.86 ตารางกิโลเมตรหรือ 703,572 ไร่ (ข้อมูล ณ ปัจจุบัน ปี 2549)

4.2.5.3 ภูเขา

ทางทิศใต้ของจังหวัดศรีสะเกษ มีเทือกเขาพนมดงรัก ซึ่งเป็นเส้นกั้นเขตแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย ซึ่งเป็นแนวชายจากทิศตะวันออก – ทิศตะวันตก มีความยาวประมาณ 127 กิโลเมตร มีช่องทางติดต่อเข้าออก 26 ช่อง คลอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ 20 ของพื้นที่ในเขตอำเภอขุขันธ์ อำเภอขุนหาญ อำเภอภูสิงห์ อำเภอกันทรลักษ์

4.2.5.4 แร่ธาตุ

สภาพทางธรณีวิทยาของจังหวัดศรีสะเกษ จัดอยู่ในหินยุคโคราชซึ่งเกิดจากการตกตะกอนของน้ำทะเล เป็นเวลานานมาแล้วมีบางบริเวณที่เป็นที่ราบลุ่มคือ พวกดินตะกอนลำน้ำซึ่งคาดว่าอยู่ใน ยุควอเตอร์นารี (Quaternary) ถึงยุคปัจจุบันเป็นชั้นบนที่สุด จึงคาดว่ามีแหล่งแร่ที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจอยู่บ้าง แต่ขณะนี้ยังไม่การสำรวจอย่างจริงจัง ส่วนใหญ่เป็นการขุดโดยราษฎรที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นซึ่งใช้เครื่องมืองง่ายๆ เท่านั้น แร่สำคัญที่ขุดพบคือ แร่พลอย และแร่เงิน พลอยที่ขุดพบมีชนิดต่างๆ เช่น สตาร์ เพทาย มรกต ทับทิม เขียวส่อง และบุษราคัม เป็นต้น จังหวัดศรีสะเกษมีหลายหมู่บ้านที่ดำเนินการเจียระไนพลอย และเพชรเทียม เช่น บ้านตูม อำเภอปรางค์กู่ บ้านโสน อำเภอขุขันธ์ บ้านเจียงวงศ์ อำเภออุทุมพรพิสัย แต่ที่เป็นล่ำเป็นสันมาเป็นเวลาช้านาน และมีชื่อเสียงคือ บ้านตูม อำเภอปรางค์กู่

4.2.5.5 สภาพดิน

ดินในจังหวัดศรีสะเกษ มีแหล่งกำเนิด และลักษณะดิน จากผลการสำรวจโดยกองสำรวจดินกรมพัฒนาที่ดินสามารถแบ่งประเภทวัตถุกำเนิด และลักษณะดินโดยสังเขปได้ 3 ประการ คือ

1) ดินเกิดจากการที่พัฒนาและทับถมโดยน้ำที่ใหม่ และค่อนข้างใหม่ บริเวณนี้ ได้แก่ที่ราบลุ่มแม่น้ำท่วมถึง ริมแม่น้ำ ลำห้วยต่างๆ จะประกอบด้วยดินหลายชนิดอยู่ปะปนกัน ลักษณะดินเป็นลักษณะไม่แน่นอน มีตั้งแต่ดินร่วนปนทราย ดินร่วนปนซิลท์ ถึงดินเหนียวปนกรวด การระบายน้ำดีถึงเลว ส่วนใหญ่มีความอุดมสมบูรณ์ค่อนข้างสูงปลูกพืชให้ผลผลิตค่อนข้างมาก ใช้ประโยชน์ในการปลูกพืชผัก พืชไร่ เช่น ยาสูบ ข้าวโพด หรือไม้ผล แต่มักมีปัญหาน้ำท่วมอยู่เสมอ ดินที่พบในบริเวณนี้ได้แก่ดินชุดเชียงใหม่ เป็นต้น มีเนื้อที่ประมาณ 185,031 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 3.35 ของเนื้อที่ทั้งหมด

2) ดินเกิดจากตะกอนที่ถูกพัดมาทับถมโดยลำน้ำมานานแล้ว ได้แก่ บริเวณที่ราบต่ำ และเป็นลูกคลื่นลอนตื้น ถึงลอนชัน (ลาดตะพัดลำน้ำชั้นสูง) ลักษณะดินบริเวณที่มีทั้งที่นาและดินในที่ดอน สำหรับดินที่นาจะอยู่ในระดับลานตะพัดลำน้ำชั้นต่ำ ถึงบางส่วนของสวนตะพัดลำน้ำชั้นกลางลักษณะมีเนื้อดิน ตั้งแต่ดินร่วนปนทรายดินร่วนเหนียว ถึงดินเหนียว ส่วนใหญ่เป็นดินลึกระบายน้ำค่อนข้างเลว ความอุดมสมบูรณ์ค่อนข้างต่ำ บางแหล่งมีลักษณะดินลูกรังปนอยู่ เช่น ดินยุคเพ็ญ บางแห่งมีชั้นแข้งของลูกรังอยู่ในดินบน ในช่วงความลึก 20-80 ซม. เช่นดินชั้นอ้ม บางแห่งมีการอัดติดแน่น และมีปริมาณเกลือค่อนข้างสูง เช่น ดินกุลาร้องไห้ ทำให้ผลผลิตค่อนข้างต่ำ ในที่ราบพบดินชุดร้อยเอ็ด ดินชุดอุบลมาก สำหรับดินในที่ดอนเป็นดินลึก และเนื้อดินปนทรายดินร่วนปนทรายเป็นส่วนใหญ่ การระบายน้ำดี ความอุดมสมบูรณ์ของดินค่อนข้างต่ำ บางแห่งเป็นดิน

ตื้นมีกรวดตลอดหน้าดิน เช่น ดินโซ่พิสัย การใช้ประโยชน์ที่ดินพื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ปลูกพืชไร่ เช่น มันสำปะหลัง ข้าวโพด เป็นต้น ดินที่พบได้แก่ ดินชุดโคราช ดินชุดน้ำพอง ดินชุดยโสธร ดินชุดวาริน เป็นต้น มีเนื้อที่ประมาณ 80.2 ของพื้นที่ทั้งจังหวัด

3) ดินเกิดจากการสลายตัวของหินอยู่กับที่ และเกิดตามที่ราบเขาจากวัตถุกำเนิดพวกหินบาซอลท์ หินแอนดีไซด์ พบบริเวณที่ราบเชิงเขาบริเวณที่ถูกกัดเซาะดิน ส่วนนี้จะแพร่กระจายอยู่ด้านตะวันออก และด้านใต้ของจังหวัดตามแนวเขาพนมดงรัก ลักษณะดินเป็นดินพื้นที่ส่วนมาก มักมีหินและกรวดปน บางแห่งเป็นดินลึกปานกลางถึงลึกมาก มีความลาดเทของพื้นที่ตั้งแต่ 1-20% สำหรับเชิงเขาเนื้อดินตั้งแต่ร่วนปนทราย ดินร่วนเหนียวปนทราย ดินเหนียวปนทรายมีกรวดปน ถึงดินเหนียวความอุดมสมบูรณ์ค่อนข้างต่ำถึงค่อนข้างสูง ดินนาที่พบ เช่น ดินบุรีรัมย์ ลักษณะดินเป็นดินตื้น เนื้อดินเป็นดินเหนียวถึงดินร่วนเหนียวปนกรวด การระบายน้ำเลว ความอุดมสมบูรณ์ค่อนข้างต่ำ ส่วนดินในที่ดิน เช่น ดินชุดสุรินทร์ ดินชุดโชคชัย หรือดินชุดลาดหญ้า – ท่ายาง เป็นต้น ดินบริเวณนี้ส่วนมาก (เว้นดินชุดโชคชัย) เป็นดินตื้นมีกรวดปนถึงค่อนข้างมีกรวดปน

ส่วนดินที่เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการพัฒนาการเกษตรของจังหวัด ได้แก่

1) ดินตื้น มีอยู่บริเวณทางตอนใต้ของจังหวัด เป็นดินที่มีหน้าดินลึกประมาณ 50-150 ซม. ส่วนใหญ่มักจะมีก้อนกรวด เป็นองค์ประกอบของเนื้อดิน เป็นดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ค่อนข้างต่ำ มีความสามารถในการอุ้มน้ำน้อย เป็นอุปสรรคในการขุดบ่อ หรือสระเพื่อกักเก็บน้ำต้องใช้เวลาหลายปีจึงจะสามารถกับเก็บน้ำได้ดี

2) ดินทราย มีกระจายอยู่ทางซีกตะวันออกของจังหวัด บริเวณอำเภอกันทรลักษ์ อำเภอโนนคูณ และอีกเล็กน้อยในอำเภอราศีไศลเป็นดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ มีความสามารถในการอุ้มน้ำน้อย เป็นอุปสรรคต่อการขุดบ่อ หรือสระเพื่อกักเก็บน้ำ ต้องใช้เวลาหลายปี จึงสามารถกักเก็บน้ำได้ดี มีปัญหาการชะล้างของหน้าดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นพื้นที่มีความลาดเทจะมีอัตราพังทลายของหน้าดินค่อนข้างมาก

3) ดินเค็ม มีการกระจัดกระจายอยู่ทางเหนือของจังหวัด เป็นดินที่มีปริมาณเกลือโซเดียมคลอไรท์ละลายอยู่ปริมาณมากเกินความต้องการของพืช ทำให้มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตของพืช ที่สำคัญคือ ทำให้อัตราการเจริญเติบโตของพืชลดลง ผลผลิตพืชลงลงกว่าที่ปลูกในดินปกติ และถ้าดินมีความเค็มมากอาจจะทำให้ปลูกพืชไม่ได้

4.2.6 โครงสร้างประชากร

ประชากร (2549) มีจำนวน 1,442,931 คน เป็นชาย 720,533 คน หญิง 722,398 คน จำนวนครัวเรือน 320,914 ครัวเรือน

4.2.7 สภาพทางเศรษฐกิจ

โครงสร้างการผลิตจังหวัดศรีสะเกษ เศรษฐกิจของจังหวัดขึ้นกับการผลิต 3 สาขาหลัก ได้แก่ สาขาการเกษตร สาขาการค้าและค้าปลีก สาขาการบริการ โดยในปี 2548 มีมูลค่าการผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดจำนวน 36,994 ล้านบาท มูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อคน 24,403 บาท และมีสัดส่วนของแต่ละสาขา ดังนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยในแต่ละสาขา

สาขาการผลิต	มูลค่า (ล้านบาท)
ภาคเกษตร	8,246
เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	7,958
การประมง	289
ภาคนอกเกษตร	28,748
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	194
การผลิตอุตสาหกรรม	2,031
การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	406
การก่อสร้าง	1,455
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	10,893
โรงแรมและภัตตาคาร	706
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	1,426
ตัวกลางทางการเงิน	1,424

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

สาขาการผลิต	มูลค่า (ล้านบาท)
บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า การบริการทางธุรกิจ	1,696
การบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	2,123
การศึกษา	5,010
การบริการด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	1,121
การบริการชุมชน สังคม และบริการส่วนบุคคลอื่นๆ	202
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	62
ผลิตภัณฑ์จังหวัด	36,994
มูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อคน(บาท)	24,403